

Sydvästra Skånes Radio Amatörer

ZF2QL och ZF2MW Grand Cayman Island - NA-016

På DX-semester till ZF med 24 timmars varsel

-av Bengt Falkenberg, SM7EQL -

Redan under min förra DX-semester våren 2001, som gick till Madeira Isl, CT3 började funderingarna på en ny semestertrip, till ZF, Grand Cayman Island i Carribien.

Min medresenär Kjell SM7DZZ skulle åka dit på ett jobb under hösten. Kjell kände väl till ön och ville någon följa med så skulle det gå bra.

Resepanerna dryftades i radioklubben. -Fler som vill åka med? Ronnie SM7DKF anmälde sig utan betänketid. Kjell DZZ hade alla kontakter och tog på sig att ordna med flygbiljetter, boendet, låna bil och div andra nödvändigheter. I slutet av augusti ankom bekräftelsen på flygbiljetterna.

Kjell, SM7DZZ reseplanering på Madeira, CT3

Vi hade fått ett bra pris eftersom biljetterna inte gick att av- eller omboka ens om man så skulle dö, och det hade vi ju inga planer på. Allt verkade vara under kontroll. Det fina med ZF var att det skulle finnas en klubbstation med riggar och antenner. Dessutom hade vi egen guide – Kjell. Alltså fanns det ingen anledning att planera i förväg – bara att packa ner en extra T-shirt och dra iväg när tiden var inne.

Den 11 september förändrades världen. Terrorattacken mot World Trade Center i New York. Visst funderade man en extra gång om det var klokt att åka. Det var nu bara en vecka till avfärd. –Vi får se hur det utvecklar sig, vi kan ju inte avboka biljetterna så det är bara att vänta och se hur läget utvecklar sig sa Ronnie. Kjell DZZ fick vi inte tag på.... Vi ringde och skickade E-mail. Nåja, han hör väl av sig.

Ronnie hade varit inne på Brittish Airways hemsida på Internet. Där såg han att incheckningstiden i London var ändrad till minst tre timmar före avgång. Vi hade bara en dryg timme till vårt förfogande. Hmm... Iväg med ett E-mail till resebyrån.

Två dagar innan vi skulle åka fick vi svar från resebyrån som tydligen lyckats med konststycket att boka om de icke ombokningsbara biljetterna till en flight tidigare från Köpenhamn.. –Hej, jag har bokat om Bengt och Ronnie.... Trevlig resa. Jaha, men Kjell då undrade vi? Nytt E-mail och nytt svar: –Kjell bokade av resan för en vecka sedan. Han skall inte åka. Visste ni inte det? –Jaså? Nej, det hade vi ingen aning om!? 24 timmar kvar till avresan. Vi vet inte var vi skall bo, vem vi skall träffa, vem som har hand om radioklubben, var vi får våra ZF-tillstånd. Allt detta hade ju Kjell lovat att ordna.

Över en knagglig mobiltelefonförbindelse fick vi kontakt med Kjell. Han satt då på ett hotellrum i Georgien. Allt hade kört ihop sig och han var tvungen att åka vidare direkt till Kroatien sa han.

Han hade inte haft möjlighet att ordna varken boendet, bilen eller kontaktat den lokala klubben på Grand Cayman Isl. Den knastriga förbindelsen bröts och sedan dess har vi inte hört av Kjell. -Med sådana vänner behöver man sannerligen inga ovänner! hi

-Vad gör vi nu då? I ett gammalt E-mail från Kjell fann vi en anropssignal han nämt, ZF1EJ. Det var den mest konkreta information vi hade. Vi sökte på nätet och hittade hans E-mail adress. Snabbt iväg med ett mail med en vädjande förklaring till vår minst sagt lite märkliga situation. Andrew som ZF1EJ heter, svarade sent på kvällen, sex timmar innan avresetid. -Hi Ben and Ron, no I have not talked to Kjell for a long long time... However, you are both most welcome staying at the club-station. Just give me a call when you arrive at the Airport. Bring your own radios as our club rig is not working very good. All antennas are OK. No problems!

Allt OK. Vi packade väskorna. Endast handbagage med mjukt innehåll var tillåtet på flyget så det blev till att stuva ner IC706:orna och nätdelarna i resväskorna och hålla tummarna för att de skulle överleva "bagagekrossen" och förhoppningsvis också komma fram till rätt ö!

Lördag morgon. Flyg från Köpenhamn – via London och Miami – och slutligen efter 26 timmars tröttande resa med säkerhetskontroll på säkerhetskontroll var vi framme. Georgetown på Grand Cayman Isl. Det var sent på kvällen och vi checkade in på första bästa ställe, Sammy´s Airport Inn, bara en våglängd (500 kHz) från flygplatsen. Dushade och tog en kall öl i baren. Mmmm.. tänk att en öl kan smaka så gott.... vi tog en till.

På morgonen därpå ringde vi till Andrew som avtalat. -Oh, you are already here, welcome to Grand Cayman. I´ll pick you up at 9 o clock.... OK? Andrew kom punktligt och efter en stund fick vi bekräftat att allt skulle ordna sig. Vi fick gärna bo i klubblokalen om vi ville, men eftersom det bara var en liten stuga på 4x4 meter så förslög han något hotell. Dessutom rekommenderade han oss att hyra en bil så att vi kunde ta oss fram på ön. Sagt och gjort. Hyrfirman utfärdade en Grand Cayman Driving License och informerade om att det rådte vänstertrafik på ön.

Sammy´s Airport Inn

Andrew visade vägen till Cable and Wireless kontor där vi skulle få ut våra amatörradiotillstånd. Kontoret visade sig vara en oanselig, mikroskopisk liten barack strax intill en hög länkmast med div parabol och kom-radio antenner. Vi travade in och blev vänligt bemötta av en tekniker. Var så god sitt ner, Janet Munro Executive Officer, som har hand om amatörradiolicenserna kommer nog när som helst. Rummet var fullt av stativ med sändare och mottagare. Ur högtalarna hördes hur folk pratade, tonsignaler, telefontrafik och taxi. Efter tio minuters väntan började teknikern bli orolig och ringde hem till Janet. På telefonsvararen meddelades att hon var sjuk och tänkte så förbli hela veckan. - Sorry, looks like we have a problem here boys.

Dj-lar! Efter lite småpratande började teknikern rota bland Janetns pärmar och papper. Han trodde att han eventuellt visste hur hon brukade göra. I en hög med papper hittade han en liten anteckningsbok med en massa anropssignaler i en lång rad. -OK...hmm let me see... -What call you prefer? -ZF2QL sa jag! -Let me see....O....P....Q.... no QL here. OK, I´ll give you the ZF2QL. -I am not supposed to do this... Janet will kill me! -Well...MW ..ZF2MW is OK for you Ronnie. Efter en stund hade teknikern även lyckats få fart på skrivaren, och ut kom våra efterlängtda tillstånd. -25 USD each! -Good luck boys! Här kan man inte klaga över någon överdriven byråkrati precis!

Andrew guidade oss vidare till Savannah och klubbstationen ZF1A. Vi lastade av radiogrejorna och kikade runt på antennenparken. Jodå, en imponerande antennenläggning och förväntningarna var naturligtvis stora. Men först skulle vi hitta någonstans att bo – vi tyckte nog att golvytan i klubben var i minsta laget och aningen provisorisk för två veckor.

Andrew ZF1EJ:s QTH med klubbstationen ZF1A i lilla huset till vänster i bild

Det första stället vi hittade var ett ruffigt hotell på Prison Road, granne med öns fängelse. Ett slitet och dammigt ställe. 90 USD natten. Eftersom rummen var utrustade med endast en säng avstod vi gärna, och letade vidare. Vi fortsatte österut och efter ca 10 km kom vi till Bodden Town och Turtle Nest Inn. -Jo det ser väl bra ut sa Ronnie – och dyrt. -Ja...nej det här är nog inget för oss sa jag, men vi kan ju alltid höra efter vad det kostar, nu när vi ändå är här. Värdepåret Alain and Marleine hälsade oss varmt välkomna.. På grund av terrorattacken mot WTC hade dollarturisterna från USA uteblivit och därför kunde vi få 50% rabatt. Det fanns en lägenhet kvar. -How much? -Only 116 USD/day. Det var långt över vår planerade budget där boendet enligt Kjell skulle var gratis, vi skulle ju bo hos någon av hans radiokompisar. Nåja, vi tittar väl på lägenheten i alla fall, innan vi letar vidare.

Vi gick upp en trappa, genom en luftig korridor. -Have a look! -Nice apartment...eh sa Alain!

Ronnie och jag vände blickarna mot varandra, och nickade jakande .... -Yes! vi stannar här!

Vi bestämde oss på stående fot för alla 12 dagarna och förhandlade ner priset några dollar till.

Utsikt från hotellet

Turtle Nest Inn visade sig vara ett helt underbart litet hotell med åtta toppmoderna lägenheter och ett fantasiskt värdepar som verkligen tog väl hand om sina gäster. Lägenheterna var tip top, utrustade med balkong med havsutsikt, ljudlös airconditioning, ett väl tilltaget kök med kyl och frys, kaffebryggare, mixer, mikrougn, massvis med porslin, skålar och annat husgeråd. Vardagsrummet var möblerat med sköna soffor, TV, video, satellit, telefon och t o m Internet! Dessutom ingick städning och diskning varje dag. Hotellet låg endast 20 meter från stranden. Det enda som möjligtvis var i vägen, var poolen och solterassen!

Vi kände oss som kungar. Så här i efterhand var det ett ypperligt fint beslut som vi inte ångrar för en sekund.

Mellanmål - vatten från Savannah Springs och välsmakande melon

Senare under förmiddagen bar det iväg till radioklubben. Upp med riggarna och på med strömmen. – Wow! vilka signaler! 10 meter var vidöppet och det tog inte många minuter innan Ronnie svettades i sitt livs första "riktiga" och förmodligen också "värsta" SSB pile-up. Efter en stund tog han av sig hörlurarna och sa uppgivet: -Jag hör ingenting -Dom är inte kloka, alla ropar som galningar, dom slutar inte! Själv satsade jag på CW. –CQ EU. Jodå, det blev ett häftigt pile-up här också. Man förstår verkligen vilka problem de lokala amatörerna brottas med – att få lov att vara ifred för alla "-Alfa Charlie -Alfa Charlie" ... "what is your QSL-information?"

För klubbkompisarna där hemma var förväntningarna stora, att få ett nytt land – (ett nytt QSL) På utsatt skedtid ropade dom in, en efter en. –Hur stark är jag i förhållande till dom andra? Det var ett evinnerligt frågande, och alla ville väl höra att just dom själv var starkast. En intressant sak vi noterade var att skillnaderna i signalstyrka mellan klubbkompisarna, alla i Malmö-Lund regionen, ibland var uppåt 20-30 dB eller mer. Nästa dag så var det någon annan som tog ledningen. På så sätt blev alla den starkaste, och alla nöjda.

Ronnie ZF2MW i QSO med Skåne

Redan före avresan hade vi bestämt oss för att inte enbart köra radio, nej åker vi nu så här långt så ville vi se allt på ön, insupa atmosfären, prata med lokalbefolkningen, ta en öl eller två och allmänt koppla av och ha det bra. Fyra-fem timmars radio varje dag är en lagom mix. Det är väl också detta som är min definition av begreppet "DX-semester"

*Eftermiddagsutflykt till
Botanic Park*

Motsatsen till DX-semester kallas DX-pedition och är storfräsarnas sponsrade tillställningar som oftast går ut på att avverka maximalt antal QSO från en obefintlig ö långt ut i tjottahajti, sittande i ett varmt h-e, med brummande dieselgeneratorer, utan bekvämligheter, brist på mat, dålig sömn och kanske utan några kvalitativa minnen från resan, utöver pile-ups:en och tonvis med QSL-kort som måste besvaras. Nåja, jag måste i ärlighetens namn erkänna att regelrätta DX-peditioner säkert har sin tjusning och skänker många mycken glädje. Man kanske t o m själv halkar dit en dag – kanske bäst att vara tyst och inte sticka ut hakan allt för mycket.

För den händelse att något skulle gå i sönder eller ännu värre, om bagaget skulle "försvinna" på vägen hade vi tagit med två kompletta riggar, IC706 MK2G. Klubbstationen var utrustad med ett antal fackverksmaster med Yagi-antennerna för alla band från 7 MHz – 50 MHz. Tyvärr hade vi inga bandpassfilter med oss vilket begränsade vår körning med dubbla stationer en smula. Vissa bandkombinationer, t ex 10 m och 15 fungerade inte alls. Andra gick bättre.

Klubbstationen ZF1A

Ronnie körde uteslutande SSB, mest på 10 och 15 m. Självsatsade jag primärt på 40 CW. Trots den låga sändareffekten, 100 W till en 2 elements Yagi gick det förvånansvärt bra. Några korta CQ och man fick pile-up direkt.

Som den 40 m CW fantast jag är, så var det en fantastisk upplevelse att sitta på "andra sidan" och lyssna hur fint stationerna från europa kom in. Även om det blev en del SM-stationer i loggen så var det sydeuropeerna som dominerade med 599++ signaler. Utöver amatörradio blev det en del lyssning på mellanvågen, tropikbanden, kommersiell- och militär radiotrafik. Det gäller att passa på när tillfälle ges.

Bengt ZF2QL kör 40 m CW

Redan andra dagen hade vi funnit en behaglig dygnsrytm. Väckning kl 0659, på med badbyxorna. 07.00 ner för trappan, en 20 meters promenad förbi poolen och i plums i havet! Vattentemperaturen låg stadigt kring 28 grader och vilken känsla det var att ligga och flyta på rygg i soluppgången. Stranden var öde och inte en levande själ syntes så långt ögat kunde nå. Efter morgondoppet blev det frukost och obligatorisk läsning av The Police Report i Cayman Compass (den lokala morgontidningen) Sedan bar det i väg till klubbstationen och några timmars radiokörning.

The Police Report handlade precis som rubriken antyder, om öns brott och kriminalitet. Här rapporterades verkligen allt och inga detaljer utelämnas. Första morgonen stod att läsa om "a strange woman" som suttit mitt på en namngiven gata i Georgetown och kastat kastruller och stekpannor upp i luften. Kvinnan beskrevs med detaljerat signalement, längd, den exakta tidpunkten för brottet, hur ingripandet hade gått till, och den förväntade påföljden. Det mest allvarliga som inträffade under hela vår vistelse på ön var en bil som hittats i diket och där föraren avvikit från platsen. –Ja tänk som det kan gå till.

En annan udda sak var varningsskylten för gamla mäniskor! Exakt en sådan som vår "varning för älg skylt" som vi har här hemma i Sverige. Här hade älgen fått stryka på klöven och ersatts av en gammal gumma och gubbe med kutiga ryggar och käpp. Det fanns ett par sådana skyltar på ön – till vår munterhet förstås.

Eftermiddagarna ägnades i huvudsak åt utflykter. Även om Grand Cayman är en ganska liten ö, c:a 10 x 30 km, så finns det mycket att upptäcka och studera. Längs hela kusten ligger lyxhus på löpande band. Det ena huset var häftigare än det andra, och vilket färgval sen. Ett hus var så udda, att vi var tvungna att stanna bilen och likt en flock energiska japanska turister håva upp kamerorna! Rosa fasad, rosa takpannor, rosa stensättning, rosa murar, grindar och brevlåda, en rosa bil på uppfarten, rosa växter och rosa gräs (plastgräs?) ja allt var rosa. Ronnie och jag skämtade om att ägarna förmodligen hade rosa hår också eller så var dom färgblinda. –Ja du milde vilket eldorado detta hade varit för en svensk stadsarkitekt!

Utbudet av matställen på gångavstånd från vårt hotell var begränsat. Cirka 600 m österut fanns dock ett trivsamt litet ställe med bar och terrass. Utsikt över havet två meter från stranden. Första kvällen slog vi på stort och beställde någon sorts konstig fiskrätt. Servitören försökte utan framgång förklara något för oss på engelska. Ronnie och jag utbytte några ord på svenska. –Oj, är ni också från Sverige? –Jag kommer från Göteborg och har jobbat här två månader! Sedan gick det förstås bättre, vi fick vår mat som smakade gott.

Ronnie och Bengt kopplar av efter en hård dag

Bodden Town var en trevlig liten håla. Utanför varje hus satt lokalbefolkningen och spelade spel, tittade på TV, mekade med sina bilar. Alla var överkligt vänliga, dom lyfte t o m på hatten och hälsade på oss. –Good evening Mr! -Good evening gentlemen! -Have a nice evening! Hade man försökt sig på något sådant hemma i Sverige, ja då hade man nog blivit inspärрад på livstid eller åtminstone

stämplad som knäpp. Efter några dagars träning gick det allt bättre och till slut hade vi tagit seden dit vi kommit. Ganska trevligt påfund föresten.

Alain och Marleine som äger hotellet hade kommit till ön för några år sedan. Alain berättade att han var född i Canada och med tiden blev allt mer allergisk mot de höga skatterna. (Ja vem är inte det) Han hade haft en egen rörelse inom kopieringsbranschen.

Under några år hade han samlat pengarna på hög, snabbt avvecklat sin rörelse och tagit flyget till Grand Cayman Isl. För 10000 dollar fick han arbetstillstånd.

En lämplig tomt köptes in och tillsammans med sin fru designade och ritade de sitt drömhotell, rörde bort palmer och buskar, grävde ut för grunden, murade, snickrade och inredde. Han berättade att de haft några magra år men att beläggningen det senaste året fram till WTC-attacken var över 100%.

Allt är pedantiskt välskött och en fröjd för ögat och någon ekonomisk nöd gick inte att se.

Marleine och Alain

I mitten av veckan blev alla hotellgästerna bjudna på terrace party vid poolen tillsammans med några av Alain och Marleine privata vänner. Var och en skulle ta med mat och dricka – ett äkta knytkalas alltså. Grillen kom igång och stämningen steg några 10-tal dB för varje vinflaska som tömdes. Vi som de första svenskarna på hotellet fick särskild uppmärksamhet, och otaliga "skål" på den bredaste skånskan utbringades.

Alain serverar Bengt och Julie

Brian

Det var en synnerligen intressant skara människor att studera. Vi fick tillfälle att språka med öns åklagare, öns cigarrsmugglare nr 1 som smugglade förbjudna cigarrer från Cuba under täckmanteln T-shirts for tourists, öns chefsjurist i vattenfrågor som bara drack öl – mycket öl, Brian med fru och som drev en lönsam Internetsajt med 4 miljoner hits i månaden... –Big business.... Ett ungt par från USA som firade smekmånad och satsat si så där 25000 dollar på det äventyret plus några andra, udda figurer som vi aldrig blev riktigt kloka på vem de var, och så vi skåningar förstås, Ronnie och jag som kände oss udda på vårt sätt i detta sällskap.

Några dagar före jul 2001 kom en julhälsning från Brian och Julie. De hade samlat ihop hela familjen och deras närmaste till en julkryssning: *"Ten of us will be leaving Seattle on the 30th for Miami and New Years on board. Then a 14 days cruise on the Splendor of the Seas around the Caribbean. This will be the first time for many on a big ship, so it should be great fun and with the three kids going, no doubt a memorable trip"*

[Turtle Nest Inn - Grand Cayman Island](#)

-Själv sitter jag och här småfryser och kan inte låta bli att drömma om nästa resa.... till värmen.

Text och foto Copyright © Bengt Falkenberg, SM7EQL